నా రాత నన్ను చూసి ఫక్కున నవ్వింది!

—వాడ్రేవు రాజ్యలక్ష్మి

తిరుపతి, కంచి, కాళహస్తి, మధుర రామేశ్వరం—అన్ని యాత్రలు చేశాడు రాజు. కాని, మనశ్శాంతి లభించలేదు. ఇంటికి చేరుకున్నాడు— విజయవాడ.

ఎటుచూసినా యిల్లు బావురుమంటోంది. ఏ వస్తువు చూసినా దీనంగా అగుపిస్తోంది. హృదయాంతరాళంలో వడగాడ్పులు వేస్తూనే వున్నాయి. అంతులేని వ్యధ, తీరని మనోవేదన రాజు గుండెల్ని పిండేస్తున్నాయి. ప్రతిగది-ప్రతిచోటు—ప్రతివస్తువు లక్ష్మిస్మృతితో జోడించి వున్నాయి. ఎరుపురంగు చీర యిప్పటికీ స్టాండుని అలా వ్రేలాడుతూనే వుంది. డ్రెస్సింగ్ టేబులు మీదున్న పౌడరు డబ్బా, లక్ష్మి ఉపయోగించే టాయిలెట్ సామానులు వెలవెలబోతూ ఆమె కోసం ఎదురుచూస్తున్నట్లు అలాగే వున్నాయి. పండగ ముందు లక్ష్మి యిల్లంతా కడిగి అందంగా పెట్టినముగ్గులు అలాగే వున్నాయి, తీరికవేళలలో ఆమె చిత్రించిన రాధాకృష్ణులచిత్రం గోడకు వ్రేలాడుతూ రాజుదృష్టిని పదే పదే ఆకర్షిస్తోంది. కలవరపెడుతోంది. ఎంత మరచి పోదామన్నా మరవలేక పోతున్నాడు.

ఒకనాడు-తనూ, లక్ష్మి బజారు వెళ్ళినపుడు-ప్రతిఇంట్లోనూ తప్పకవుండాలని చెప్పి కొనిపించిన భగవద్గీత పుస్తకం రాజు కన్నులలో మెరిసింది. గీతా పఠనం మనశ్శాంతి నిస్తుందంటారు. అనుకుంటూనే పుస్తకం తెరిచాడు. పేజీలకు మధ్యగా ఆనవాలుగా పెట్టివుంది. హెయిర్ పిన్ను. ఆదిలక్ష్మిదే! ఎప్పుడో పెట్టివుంటుంది. శాంతినిచ్చే భగవద్గీత నుంచి శూలంలా ఎగిరి ఆ పిన్ను రాజు హృదయంలో గ్రుచ్చుకున్నట్టయింది.

తనకే ప్రపంచంలో శాంతి, సుఖం, ఆనందం లక్ష్మితోటే వెళ్ళిపోయాయి

"ఎక్కడున్నావు లక్ష్మీ? ఏమైపోయావు లక్ష్మీ? నేనేంపాపంచేశాను? నాకెందుకో శిక్ష? జీవితంలో, కష్టసుఖాలలో చివరికి మృత్యుదేవతఒడిలో కూడా యిద్దరం విడిపోరాదనుకున్నాం. మన

ఆనందాన్ని- అమరాగాన్నీ చూసి దేవుడు కూడా సహించలేక పోయాడు. నేనంత దురదృష్టవంతుణ్ని లక్ష్మీ! ఆనాడు నువ్వు అస్పత్రిలో మరణవేదనపడుతూ కూడ- నన్నుజాలిగా చూస్తూనువ్వు నా నుంచి శాశ్వతంగా దూరమయ్యే ఆ విషాదసన్నివేశాన్ని అనుక్షణం తల్చుకుంటూ నేనింకా మిగిలి వున్నానంటే యింతకంటే కఠినశిక్ష యింకేంకావాలి?" అంటూ ఏకధారగా విలపించాడు-రాజు

"ఎన్నాళ్ళు దుఃఖించినా ఏం ప్రయోజనం రాజూ? చివరికేదోనాటికి- ఏదో విధంగా మృత్యుదేవతఒడిలో చేరవలసిన వాళ్ళమే! ఈప్రేమలు, ఈబంధాలు అశాశ్వతంరాజూ! వాటికోసం విచారిస్తూ కర్తవ్యదూరులు కావడం అవివేకం! మామాటవిను. లక్ష్మినిమరిచిపో!" అంటూ అనేకవిధాల జీవిత సత్యాలను గుర్తుకు తెచ్చి ఓదార్చారు మిత్రులు. అన్నీ రాజుకు తెలియకపోలేదు. అయినా లక్ష్మి మధురస్మృతులు మరువలేకపోతున్నాడు,

ఆరోజుతో ఆఫీసుకు పెట్టిన శలవులు కూడా పుర్తయ్యాయి. తిరిగి యాంత్రిక దినచర్య ప్రారంభం కాబోతోంది.

ప్రతిరోజూ తాను అఫీసు కెళ్ళేటప్పుడు-అఅందాల చిరునవ్వులలో ఆప్యాయత, ప్రేమ ఒలకబోస్తూ- ఏప్రాణి దగరకొచ్చేదో- తమలపాకులాంటి అ చేతులతో ఎవరు తాంబూలం వోటికందించే వారో అప్రాణి తనకీనాడులేదు. తాను సైకిలెక్కుతూంటే సాగనంపే వారేలేరు. "వెళ్ళిరానా లక్ష్మి" అని చిరునవ్వుతో తానివ్వాదెవరికిచెపుతాడు? పో వస్తున్న బాధ రాజుగుండెల్ని కలిచిసింది. కళ్ళనుండి అప్రయత్నంగా - ఖపులు కారాయి. అశతో - మెల్లిగా వెనక్కి-చూశాడు. ఇంటికి వేసిన తాళం కూడా తనవైపు జాలిగా చూస్తున్నట్టనిపించింది.

అలా నెలరోజులు-ముప్పైయుగాల్లా భారంగా, నిరుత్సాహంగా గడిచాయి.

"మిస్టర్ రాజూ! నీకి పూరు నుంచి కొవ్వూరు కు ట్రాన్స్ ఫరయింది. వెంటనేవెళ్ళు! స్థలం మార్పువలన నీకు మనశ్శాంతి వెంటనే దొరుకుతుంది. గుడ్ లక్!" అంటూ ట్రాన్స్ఫర్ ఆర్డరు చేతికిచ్చాడు పైఅఫీసరు,

జాయినింగ్ డేట్ కు రెండు రోజుల ముందే రాజు సామానులు సర్దుకొని- మిత్రులదగ్గర శలవుతీసుకొనికొవ్వూరు బయలుదేరాడు.

పల్లెటూరు కాదు- పట్నం కాదు కొవ్వూరు, అక్కడికి చేరిన వెంటనే రాజుకు బస్ దొరకలేదు. కొద్ది రోజులు అఫీసులోవున్న గెస్టురూంలో వుండే-నరియినయిల్లు ఏర్పాటు చేస్తామన్నారు ఉద్యోగులు.

రాజు గెస్టుహౌస్ రూంలో ప్రవేశించాడు ఒంటరిగా. సూట్ కేసు లోంచి లక్ష్మిఫోటో తీసి టేబిలు మీద పెట్టాడు. అఫోటో పెళ్ళికిముందు తీయించుకున్నది పెళ్ళయిపతర్వాత తామిదరం కలిపి ఎన్నిసారులు ఫోటో తీయించుకోవాలను

కున్నా ఏకో ఆటంకం కలిగేది. ఆ ప్రయత్నం వాయిదాపడేది.

చివరకు లక్ష్మి ప్రాణ వాయువులు అనంత మహావాయువులలో లీనమయ్యే ముందు- ఆమెతో ఫోటో తీయించుకోమంది, చివరికదయినా మిగుల్తుందాన్నా డా మిత్రుడు, దుఃఖసముద్రంలో వున్న రాజు వప్పుకోలేదు-దాన్ని చూసి మరింతపిచ్చివాడనవుతానని!

టేబిలుమీదున్న ఆ మధుర మూర్తి ఫోటోవైపు కన్నార్పకుండా చూస్తూ ఎంత సేపలా వుండిపోయాడో-గడిచిన మధుర స్మృతులు చలన చిత్రాల్లా ఎన్ని తిరిగిపోయాయో అతనికే తెలియదు. లీలగా తనకళ్ళ ఎదుట మసకమసకగా కనిపిస్తున్న లక్ష్మి తనను ఓదారుస్తున్నట్లుంది. పిలుస్తున్నట్లనిపించింది.

"నేనిక్కడో సుందర విశాల అందాల లోకంలో వున్నాను. పవిత్రమయిన ప్రేమతప్ప మరొకటిక్కడ లేదు. దుఃఖంలేదు. చింతలేదు ఈర్ష్యలేదు. అసూయలేదు, ఎంత మధురానందంగా వుందనుకున్నారు! చెరగని తరగని స్వేచ్ఛ ఎంతో వుంది రండి! మీరుకూడా రండి! వెంటనేరండి! అక్కడ మనమిద్దరం కలిసి పవిత్రప్రేమ యొక్క అనంత మధురానుభూతుల్ని తనివితీరా అనుభవిద్దాం! ఆనందాల అందాలఅంచులపై విహరిద్దాం! భార్యాభర్తలకు నిర్వచనం ప్రకటిద్దాం!" అన్నట్టుగా లక్ష్మి మాటలు తనచెవులలో ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి.

అపుడుకోవాల తర్వాత ఆమె గమనిస్తూండగా తలుపులు తెరుచుకున్నాయి. నీరసంతో కదలలేక కళ్ళు తిప్పి మాత్రం చూడగలిగింది ఎవడో వచ్చాడు లోపలికి. బలవంతాన పక్కకు తిరిగి బోర్లాపడిపోయింది ఆమె. కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తోంది. కానీ కన్నీరే రావటంలేదు నిశ్శబ్ద రోదన అది. ఆకలి చంపేస్తోంది. ఆకలి మంటలు శరీరాన్ని అంతగా దహిస్తాయని అనాటివరకూ ఆమెకు తెలీదు. ఆ ఆకలితీరటం కోసం ప్రపంచంలో తనదంటూ ఉన్న ఏదయినా ఇచ్చెయ్యగల దుర్దశ, దుర్గతియ అది.

వారి చేతిలో రెండరటి పళ్ళున్నాయి.

వారి చూపులో వారి ఆకలి అర్థమౌతోందామెకు. వాడి ఆకలి తీర్చకుండా, తన ఆకలి తీర్చుకునే శక్తి ఆమెకు లేదు.

నిర్జీవమైన ఆ కట్టెతో వాడి ఆకలి తీర్చుకున్నాడు.

ఆ క్షణాన ఆ శరీరం విలువ, ఆ స్త్రీ మానం విలువ రెండరటిపళ్ళు!

జూన్ నెల నుంచే కొత్త సీరియల్....

తెరిచివున్న తలుపు ఠళ్ళు మంది. పెనుగాలి లోనికి త్రోసుకొచ్చింది. లక్ష్మి ఫొటో టేబిలుమీదనుంచి క్రిందపడింది. అద్దంముక్కలయింది.

"నా హృదయంలాగే నీవూ పగిలిపోయావా?" అనుకుంటూ ఫోటో పైకి తీశాడు.

ఆసాయంత్రం ఒంటరిగా బయలుదేరాడు గోదావరొడ్డుకి. గట్టునకూర్చుని పరవళ్ళు త్రొక్కుతూ ప్రవహిస్తున్న గోదావరినిచూస్తున్నాడు.

ఎక్కడ పుట్టిందో. జీవితం లాగే ఎన్నిమలుపులు తిరిగిందో చివరికెక్కడ కలిసిపోతుందో- మానవజీవితం కూడా అంతే!

అంతలో రెండుదుంగలు విడివిడిగా ఎక్కడినుంచో కొట్టుకొస్తూ- రాజు కనుచూపుమేరలో రెండూకలిసి కొంత సేపుపయనించాయి. అంతలో అడ్డు వచ్చిందొక సుడిగుండం. రెండుదుంగలు సుడిగుండంలో గిరగిరతిరిగాయి. క్షణములో విడిపోయాయి. చెరొక వైపు బంధాలు. అనుబంధాలు, బంధుత్వాలు చివరకంతే అనిపించింది రాజుకి.

రోజులు దొర్లిపోతున్నాయి.

ఒకనాడు ఆఫీసుకి రాగానే తనకేదో వుత్తరం వచ్చిందని కవరు చేతికిచ్చాడు అసిస్టెంటు.

"ఎవరు రాశారు?" అనుకుంటూనే చించిచదివాడు.

"డియర్ రాజా! క్రొత్తవూరు, క్రొత్త వాతావరణం నీకు బాగానే వుండొచ్చని అనుకుంటున్నా. నువ్వేమీ ఒంటరితనం ఫీలవ్వాల్సిన అవసరం లేదు. గాంధీనగర్‌లో పార్కుదగ్గర బంధువులున్నారు. ఆయనపేరు రాఘవరావు. తాలూకా ఆఫీసులో హెడ్ గుమాస్తా. చాలామంచివారు. ఏదో ఒకనాడు వీలుచేసుకొనివారిని కలుసుకో! అలాంటి సహృదయంగల మిత్రులవల్ల నీకు మనశ్శాంతి కలగడమేగాక- నూతన వాతావరణం కూడా ఏర్పడుతుంది- ఇట్లు నీ మిత్రుడు రవి"

ఉత్తరం పూర్తిచేశాడురాజు. రాఘవరావుగారిని కలుసుకోవడానికే నిశ్చయించుకున్నాడు.

రవి వ్రాసిన అడ్రసు ప్రకారం వారి ఇల్లు తెలుసుకోవడం రాజుకేమీ శ్రమ కాలేదు.

తెరిచివున్న వీధి గుమ్మంలోంచిలోపలికి కాలుపెట్టాడు.

"పెందలకడనే వస్తారనుకున్నాను. ఈరోజింత ఆలస్యమయిందే?" వీణ స్వరంమీటుతున్నట్లు శ్రావ్యమయిన కంఠం వినిపించింది రాజుకి. కంగారు పడుతూ ఎవరాఅని చూశాడు.

యౌవ్వనంలో మిసమిసలాడుతోందొక అందమయిన అమ్మాయి.

రాజునుచూసి ఆమెకూడా కంగారు పడింది.

"నన్నురాజుఅంటారు- రవి స్నేహితుడ్ని రాఘవరావుగారులేరా?" అడిగాడు,

"వారు మా నాన్నగారే! ఆయనే

వచ్చారనుకున్నాను. క్షమించండి వారు వచ్చే వేళయింది." సవినయంగా సమాధానం చెప్పిందా యువతి.

"ఫర్వాలేదు లెండి.... మరోసారి వస్తాను" రాజు వెనక్కి తిరిగాడు.

అయ్యో! అక్కరలేదండి ఈ పాటికి వచ్చేస్తుంటారు. కూర్చోండి తొందరగా అనేసిందామె.

రాజు వెళ్ళలేకపోయాడు. హాలులోకి వచ్చి కూర్చున్నాడు

ఎంతో అందంగా వుందా హాలు. మధ్యగా సోఫాలు రౌండ్ టీపాయ్ గోడకు వేళ్ళాడదీసిన రేకుమోస్తున్న ఆ అందాల రాణి ఫోటో- ఆ ఫోటోకున్న పేరుతో చేసిన నగిషీ చూసి ఆమె పేరు లత అని తెలుసుకోవడానికి అతనికెంతో సేపు పట్టలేదు. రాజు కూర్చోగానే ఎందుకో కష్టపడివున్నామె మళ్ళీ కనిపించింది. తల్లిని పిలుచుకొస్తానని లోపలికెళ్ళింది.

ఆ కొద్ది నిమిషాల్లో లత తల్లి వచ్చింది. రాజు లేచి నమస్కారం చేశాడు.

"కూర్చోనాయనా! రవిద్వారా నీ వివరాలన్నీ తెలుసుకున్నాను పాపం.... ఎంత కష్టం వచ్చింది నీకు! అయితే ఎన్నాళ్ళు కావస్తోంది? అడిగిందామె సానుభూతితో.

రెండు సంవత్సరాలు. విషాదంగా అన్నాడు రాజు.

ఆ ఇల్లాలు చాలా నొచ్చుకుంది. కొంతసేపు నిశ్శబ్దం.

క్రియ

వీణ —
కోటిరాగాలు పలికించి
లోకాన్నే
ఊయలలూపుతుంది
కలం —
వేలసూర్యుళ్ళకు
జీవం పోసి
వ్యవస్థనే
చైతన్యవంతం చేస్తుంది.

—ఇ. సుబ్బారావు

ఇంతకూ నువ్వొక్కడివుంటున్నావు బాబూ? ప్రశ్నించింది.

చెప్పాడు రాజు.

అంతలో రాఘవరావుగారు లోపలకొచ్చారు. రాజును చూసి-ఎవరు? అంటూ

రవి స్నేహితుడండీ! రవి ఇతని గురించే చెప్పాడు గదా మిమ్మల్ని చూడాలని వచ్చాడు.

అలాగా! కూర్చో బాబూ! నేనే నీకోసం వద్దామనుకుంటున్నాను. ఇంతలో నువ్వే వచ్చావు. నీ గురించి రవిద్వారా అంతా విన్నాను. చాలా విచారించాను. ఏంచేస్తాం మానవజన్మ ఎత్తిన తరువాత ఎంతటి వాళ్ళకయినా కష్టాలు తప్పవు. జరిగింది మర్చిపోవాలి. అంతకంటే ఏంచెయ్యగలం.... కూర్చో కూర్చో అంటూ రాఘవరావుగారు నాటకంలో స్పీచ్‌ను అప్పగించినట్టు గబగబా అనేశాడు.

రాజు వినయంగా తలవంచుకున్నాడు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ... రెండు నిమిషాలు కాస్త రిఫ్రెష్ అయివస్తాను అంటూనే రాఘవరావుగారు లోపలికెళ్ళారు. భార్య కూడా అనుసరించింది.

భార్యాభర్తలిద్దరూ గదిలో ఏవో గుసగుసలాడారు.

రాఘవరావుగారికంటే ఆయన భార్యే ముందుగా హాలులోకొచ్చింది.

మీ వాళ్ళెవరయినా వున్నారా బాబూ రాగానే ఆమె మొదటి ప్రశ్న.

తల్లిదండ్రులు చదువుకొనే రోజులలోనే పోయారమ్మా: మా పినతండ్రి పెంచి పెద్దచేసి యింతవాడిని చేశాడు. కాని నా పెళ్ళయిన అరమాసానికి ఆయనకూడా గతించాడు. అన్నాడు నిట్టూరుస్తూ రాజు.

రాఘవరావుగారు బట్టలు మార్చుకొని వచ్చారు. కుర్చీలో కూర్చుంటూనే ఎక్కడున్నావమ్మా లతా? మాకు కాస్త కాఫీ యిస్తావా అన్నారు.

రాజు, రాఘవరావుగారు కబుర్లలో పడ్డారు. ఆఫీసు విషయాలనుంచి రాజకీయాలు, అక్కడినుంచి కుటుంబవిషయాలు అనేకం దొర్లిపోయాయి. రాఘవరావుగారితో మాట్లాడడం రాజుకు ఉత్సాహంగానే వుంది. రాజు అందచందాలు వినయవిధేయతలు రాఘవరావుగారిని మురిపించివేశాయి, అలాంటి మంచివాడికి యింతకష్టం వచ్చినందుకెంతో బాధపడ్డాడు. సానుభూతిచూపాడు. పరిచయమై అరగంటకాకపోయినా ఎవరో చిరకాలమిత్రునితో మాట్లాడినట్లు ఎంతో చనువుగా మాట్లాడాడు రాజుకూడా.

అంతలో లత కాఫీ తెచ్చింది.

"ఇదే మా అమ్మాయి లత ఒక్కగానొక్క బిడ్డ మా ప్రాణాలు ఆశలు దానిమీదే పెట్టుకొని బ్రతుకుతున్నాం. ఎలాగైనా ఈ సంవత్సరం పెళ్ళి చేసేయాలి ఏదో దగ్గర బంధువుల్లోనే రెండు సంబంధాలున్నాయనుకో కాని, ఒకరు బొంబాయిలోను మరొకరు నాగపూరులోనూ వున్నారు. అంత దూరం పిల్లనివ్వటానికి వాళ్ళమ్మ వసేమిరా వద్దంటోంది. నేనుమాత్రం వదిలిపెట్టి ఎలా వుండగలను చెప్పు? అన్నాడు రాఘవరావుగారు

అయితే ఇల్లరికం తెచ్చుకోండి అన్నాడు రాజు,

అదికూడా నా అభిప్రాయంకాదు. ఏదో దగ్గర దోనే మంచి సంబంధం చూసి ముడిపెడితే అన్నివిధాల బాగుంటుంది. అన్నాడు.

ఆతర్వాత ప్రసంగాలు మరో విషయం మీదికి పోయాయి.

చీకటి పడుతోందని రాజు రూముకి బయలుదేరబోతుంటే ఆ రాత్రికి భోజనం చేసివెళ్ళమని రాఘవరావు పట్టుపట్టాడు.

కాదనలేక పోయాడు రాజు భోజనానంతరం శలవుతీసుకొని రూముకు బయలుదేరాడు. వారి మర్యాదలు ఆప్యాయతలు తల్చుకుంటూ ఉంటే ఎప్పుడు నిద్ర పట్టిందో అతనికే తెలీదు.

ఎప్పుడూ లేనిది లక్ష్మి కలలో కనిపించి. లత పోలికలలో లత భంగిమల్లో తనకెంతో చేరువగా సంచరించింది. నిజమా అనుకొని కళ్ళు తెరచి చూశాడు. ఏమీలేదు అలోచి చాడు లక్ష్మి ఏందుకు కనిపించింది. తనను హేళన చేస్తోందా? ఏవేవో ఊహించుకున్నాడు. తన ఊహలు సరికావనుకున్నాడు.

రాఘవరావుగారు తన పట్లచూపిన అప్యాయత- చేసిన మర్యాదలు రెండు పేజీల వుత్తరం ఆ మరునాడే రవికి పోస్టుచేశాడు. అతని ఊహా ప్రపంచంలో లత పదేపదే సంచరిస్తోంది.

ఆదివారం మళ్ళీ వచ్చింది.

"ఒక్కసారి రాఘవరావుగారింటికెళ్ళి చూసి..." [illegible] లాగింది.

"[illegible]...[illegible]... [illegible] అనుకుంటే [illegible]" [illegible].

[illegible]

విధి

అదృష్టం
పనిషిని
ధైర్యంగా
ముందుకు నెడితే
దురదృష్టం
మనిషిని
భయంతో
పాతాళానికి
తోసేస్తుంది

- పెద్దిరాల
చంద్రమోహన్

ఒకనాటి సాయంత్రం రాజు రూముకొచ్చేసరికి లత రాఘవరావుగారు వరండాలో తన కోసం ఎదురు చూస్తున్నారు.

ఎంత సేపయింది మీరువచ్చి! రూంలో కూర్చుంటే విసుగెత్తి అలా గోదావరి గట్టుకు వెళ్ళాము. లోపలికి రండి [illegible] కాఫీ లోని కాహ్వానిం[illegible].

రాఘవరావుగారతని మర్యాదకు [illegible]- "రేపు మా లత పుట్టిన రోజు రాజా.... అందుకని నిన్ను [illegible]గా పిలవాలని మా లత కూడా వచ్చింది" అన్నాడు

రాజా "అవునా?" అన్నట్టు లత వైపు చూశాడు

లత తప్పక రావాలి సుమా న్నట్లు

కళ్ళళ్ళనే పిలిచింది. క్షణంలో జరిగి పోయిందంతా—

"దీనికి మీరింత శ్రమ తీసుకు రావాలా? కబురుచేస్తే నేనేవచ్చేవాడిన్నిగా ఆతని హృదయ మేమిటో లత కర్థమయింది.

"మా మీద నీ కంతటి అభిమానమున్నా— పిలవడం సాంప్రదాయం కదా!" వెంటనే అన్నాడు రాఘవరావు.

"లతాదేవి గారి జన్మ దినోత్సవమంటే పిలవకుండానే వస్తానండి" రాజు అన్న మాటకు రాఘవరావు పగలబడి నవ్వాడు.

"లతాదేవి గారూ— గీరూ అంటావేమిటోయ్? లతా అనుచాలు? అన్నట్లు రాబోయే దశరా శలవలకు రవి వస్తానని ఉత్తరం వ్రాశాడు. కుటుంబంతో సహా వస్తున్నాడు. నువ్వు కాని శలవలకు మీ వూరి కెళ్ళడం లేదు కదా?"

"లేదండీ అక్కడ నా అనే వాళ్ళు నా కెవరున్నారు?"

అంతలో కాఫీలు పట్టుకొచ్చాడు బోయ్.

రాఘవరావు కొక కప్పు యిచ్చి— మరొక కప్పు లత కివ్వబోయాడురాజు. లత తదేక దృష్టితో లక్ష్మి ఫొటో వైపే చూస్తూ— "పాపం మీ ఆవిడ చాలా అందమయిన వారండీ?" అంది

రాజు హృదయం కదిలిపోయింది. అప్రయత్నంగా ఫోటోవైపు చూశాడు. చేతులు వణికాయి. తొట్రుబాటు బయలుదేరింది. ఇద్బుండిగానే లత కందించాడు కప్పు. లత తీసుకుంది.

పుట్టిన రోజు పండక్కి తప్పకుండా రమ్మని మరీమరీ చెపుతూ లత, రాఘవరావు వెళ్ళిపోయారు. రిక్షా రోడ్డు మలుపు తిరిగే వరకూ లత తన వైపు వెనక్కి చూస్తుందేమోనని— ఆశించాడు రాజు. కానీ లక్ష్మి ఫోటో చూసి అమాటన్న తర్వాత ఆమె ముఖమెంతో గంభీరంగా మారిపోయిందని రాజు గమనించక పోలేదు. గదిలో కొచ్చిన రాజు తనపై తనకే అసహ్యం వేసింది. ఛీ? ఛీ నేనెంత దిగజారిపోయాను? ఒక్క పూట పరిచయమయిన వాళ్ళు తరతరాల నుంచీ వస్తున్న ఆత్మ బంధువులనుకొని ఏంతో చనువుగా ప్రవర్తించాను. అది చాలా తప్పు. ఒకఅమ్మాయి చూచినంత మాత్రాన— పలకరించినంత మాత్రాన— కాకిచేత కబురంపితే రానా అని అనడం ఎంత హీనం? ఊహా లోకంలో విహరించే వాళ్ళకి ఔచిత్యం అనౌచిత్యాల తెలియదన్నారిందుకే కాబోలు. కొద్ది రోజులలోనే నాలో యింత మార్పెందుకు వాలి? నాలక్ష్మికి ఎందుకు దూరం కావాలి? మా పవిత్ర బంధాన్ని పరిజ్ఞం చేసే యీ పిచ్చి చేష్టలేమిటి" అని జరిగిందంతా సింహావలోకనం చేసుకున్నాడు.

ప్రాయశ్చిత్తంగా మంచంమీద పడుకోకుండా దిండు తీసుకొని కటిక నేలపై పడుకున్నాడు లక్ష్మి ఫొటో దగ్గరే వుంచుకున్నాడు. లక్ష్మి దగ్గర ఏ రహస్యం

దొంగహూడత్తే అనుకొని చేసినదంతా చెప్పుకొన్నాడు.

నిద్రలో రాజుకు ఒక ఆశ్చర్యకరమయిన కల వచ్చింది. ఆ ఫొటోలో లక్ష్మిలేదు. లత కూర్చొని పెదవులను కొరుక్కుంటూ నవ్వుతోంది.

మర్నాడు రాజు ఆఫీసునుండి తిన్నగా రాఘవరావుగారింటి కెళ్ళలేదు.

ఇంటికొచ్చి స్నానం చేసి నీట్‌గా డ్రస్‌చేసుకొని- బజారునుంచి కొనితెచ్చిన ఖరీదయిన బహుమతి తీసుకొని బయలుదేరబోతూ- అలా ఒక్కసారి టేబిల్ దగ్గర కొచ్చాడు. మనసులో భయంలేదు, ఫొటో సూట్‌కేసులో దాచిన తర్వాత యిక లక్ష్మి తనవైపు చూసనే చూడదు. వ్యంగ్యంగా నవ్వనే నవ్వదు.

[illegible]

అంతలోనే. "ఎందుకా గంభీరం సమాధానం చెప్పకపోతే సభ్యతగా వుంటుందా?" అంది మనసు వెక్కిరింపుగా.

"క్షమించండి. అనుకోకుండానే ఆలస్యమయింది." అప్రయత్నంగానే అనేశాడు.

రాజుకి చాలా ఆశ్చర్యమయింది. మొదట పరిచయమయినప్పుడు ఆమె నోరు విప్పనేలేదు. ఒక్కసారి అమృతభాండం తెరిచినట్టు ఎంతో చనువుగా అలా ఎందుకు మాట్లాడింది?

తాను తెచ్చిన ఆ ఖరీదయిన బహుమతి లతకందిస్తూ-"ఇదిగో తీసుకోండి. నా చిన్న కానుక." అన్నాడు.

రాఘవయ్య, ఆయన మిత్రుడు ఏకాగ్రంగా చదరంగం ఆడుతున్నారు. రాజు అటు వెళ్ళాలని రెండడుగులు వేశాడు.

"అటు వెళ్తే మీరు కూడా బయటికి రాలేరు." అంటూ తోటలోకి దారితీసింది లత.

రాజు చిన్నగా నవ్వి ఆమె వెనకాలే నడిచాడు.

రాఘవయ్య వాళ్ళవైపు చూసి [illegible] ఎత్తు బాగా పారిందని [illegible]

[illegible] రాజు రెండు గంటలు సుమారు తోటలో గడిపారు.

ఏవేవో ప్రసంగాలు దొర్లిపోయాయి. [illegible] సుందరస్వప్నంలో కలలో విహరిస్తున్నట్లు ఫీలయ్యాడు రాజు.

వచ్చే శనివారం మీకు శెలవు పెట్టి

రోజా-తామాతో నేవుండిపోవాలి

ఎందుకు

నాన్నగారు రాజమండ్రి సినిమా ప్రోగ్రాం పెట్టారు, వగలంతా సర్కే సిరుప్ప రాత్రికి సినిమా వస్తారు కదూ! గారంబలక బోస్తూ అడిగిన లత అందాల ముగ్ధ మోహన రూపం రాజు హృదయంపై ముద్రపడి పోయింది. ఏదోమంత్రం వేసిన వాడిలా లొంగిపోయాడు

తప్పకుండా నువ్వాజ్ఞాపిస్తే కాదంటానా అన్నాడు చిలిపిగా బుగ్గమీద చిటికేస్తూ

శనివారంరానేవచ్చింది రాజమండ్రి ప్రయాణం సినిమా ప్రోగ్రాం అన్ని ఆనందంగా సాగాయి రాఘవగారావురు ఆయన భార్య రాజు లతల అన్యోన్యత చూసి మురిసి పోయారు

శలవులివ్వగానే రవి కావ్యూరొచ్చాడు అతనిద్వారా వివాహప్రస్తావన జరిపోడు రఘపరావుగారు లతను పెళ్ళి చేసుకోమని బలవంతంచేశాడు రవి. మొదట అంగీకరించక పోయినా ఒకవైపు రవి వరావైపు రాఘవరావు అతన్ని బలవంత పెట్టి సరే అనిపించారు.

పెళ్ళి కావ్యూరులో నే జరిగిపోయింది

పెళ్ళయిన పదిహేను రోజులకి రాజుకు విజయవాడ తరిగిబదిలి అయింది

సామానుతో తాను ముందు వెళ్ళాడు తిరిగొచ్చి లతను తీసుకువెళ్ళ వచ్చునే వుద్దేశ్యంతో

ఆఫీసులో జాయినయియిల్లు కుదిర్చుకొని ఆదివారంరోజుసామానంతాసర్ద సాగాడు

రెండు రోజులలో లత రాబోతోంది ఆమెతో తాను నూతన జీవితం ప్రారంభించబోతున్నాడు గత స్మృతులేవీ క్రొత్త జీవితంలోనికి రానివ్వకూడదు.

లక్ష్మిఫొటో లక్ష్మి పేరుతో కుట్టిన ఎంబ్రాయిడరీక ర్టెన్లు దువ్వట్లు తలగడ గలీబులు అన్నీ ఒక మూటకిటి అటక మీద మూలగా పెటాడు. ప్రతి వస్తువు కొత్తగా క్రొత్త అందాలు చిందేలా జాగ్రత్తగా అమర్చాడు

నిర్ణయించిన ముహూర్తానికే లత వచ్చింది ఇంటిలో ప్రతి వస్తువూ పరిశీలించి చూసింది మాట వరసకైనా పాత విషయాలేవీ అడగలేదు. రాజు సంతోషంగా నిటూర్చాడు

ఒకనాడు ట్రంకు పెట్టెలో వున్న నగల వెట్టెతీసి లతకివ్వాలను కున్నాడు ఎంతో ఆలోచించాడు అనగలతో లక్ష్మి మధురస్మృతులు పెనవేసుకొనివున్నాయి వాటిని లత అలంకరించు కోడానికి అంగీకరిస్తుందా లేక చెరిపించి క్రొత్తవిచేయిస్తే — ఎటూ నిర్ణయించలేక ఆఫీసుకు టైమయిందని వెళ్ళి పోయాడు -లతకు తాళా చ్చి

సాయంకాలము రాజు యింటికొచ్చే సరికి లత ఎండలో ఆరబెట్టిన లక్ష్మిచీరలన్నీ ఒక్కొక్కటీ మడతలు పెడుతోంది ఆమెకట్టుకున్న పట్టుచీర కూడా లక్ష్మిదే. ఆశ్చర్యపోయాడు.

ఇంట్లోకొచ్చే చూ పేసరికి తానుమూట గట్టి అటకమీద మూలగా పెట్టిన లక్ష్

హేపీవర్యాస్ టు ఫిల్మ్ ఫేవరేట్స్

వచ్చే సంచిక నుంచే పాఠకులు రాస్తున్న "సినిమా సమీక్షలు" ప్రారంభం! ఈ శీర్షికలో పాల్గొనేందుకు మీకిదే మా ఆహ్వానం! మీరు చూసిన సినిమాపై క్లుప్తంగా మీ అభిప్రాయాలు రాయండి!

....జయశ్రీ మాసపత్రిక. దుర్గాగ్రహారం-విజయవాడ-2

వస్త్రములన్నీ ఎక్కడివక్కడ అలంకరించివున్నాయి.

లక్ష్మినీ, లక్ష్మివస్తువులనూ చూచి అవ్యక్తావముతో లతలేదనుకొని సంతోషించాడు రాజు.

ఆరాత్రి లక్ష్మి నగలపెట్టె తీసింది లత.

"ఈ నగలు చాలా అందముగా వున్నాయంది!" అంది ఒక్కొక్కటీ పైకి తీస్తూ.

"అవన్నీ నీవే లతా! పెట్టుకో!" అన్నాడు మరింత సంతోషముతో రాజు.

గాజులు, రాళ్ళదుద్దులు, గొలుసులు, నెక్లెసు. రెండు వుంగరాలు అన్నీ చూసి తరిచితరిచి చూపింది.

"ఈ పెట్టెలో ఏవయితే వున్నాయో, అవన్నీ నావేనా?" అందిలత రాజుకు దగ్గరగా వచ్చి.

రాజు నవ్వుతూ—"నీవికాక యింకెవరివి లతా! అన్నీనీవే! ఆఖరికా పెట్టె కూడా నీదే! పెట్టెతాళం కూడా నీదే!"

లత నవ్వుతూ ఒక్కసారిగా పెట్టెలోంచి ఒకకాగితం ముక్కతీసి రాజుకెదురుగాఉంచి- "ఇదికూడానాదేకదూ?" అడిగింది. ఆకాగితంవైపు చూస్తూనే రాజు అదిరిపడ్డాడు. నుదుట చెమటతో తడిసిపోయింది. మనసులో వేదన అలుముకుంది. కళ్ళెత్తి లతను చూడడానికి సాహసించలేకపోయాడు.

ఆ చిన్నకాగితంముక్క రాజు స్వదస్తూరీతో వ్రాసినదే!

"లక్ష్మీ! నువ్వెప్పుడూ నా దానివే! జీవితములో- మృత్యువులో కూడా నా దానివే! ఎప్పుడూ నీస్థానములో మరొక స్త్రీని కూర్చొపెట్టను."

ఏసంతోషసమయములో ఏ అమృతఘడియలో రాజు వాటిని వ్రాశాడో.... ఎవరికి తెలుసు?

కాని నేడు తానింకొక స్త్రీకెదురుగా కూర్చొని తన వ్రాతనే చూడవలసి వచ్చింది నాడు

కాగితంపై లీలగా లక్ష్మివ్యంగ్యంగా నవ్వుతున్నటు కనిపించింది. రాజు కళ్ళలో కన్నీటి ముత్యాలున్నాయి. ★